

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **D. M. N.**
narozený X, státní příslušník V. s. r.
bytem Ž., L.
zastoupený advokátkou Mgr. Evou Macourkovou
sídlem Kostelní 7, 266 01 Beroun

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2018, č. j. MV-62154-2/OAM-2018,
o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 18. 6. 2018 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Současně podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2018, č. j. MV-64495-2/OAM-2018 soud usnesením ze dne 22. 6. 2018, č. j. 52 Az 9/2018-8 vyloučil k samostatnému projednání (sp. zn. 52 Az 10/2018).
2. Žalobce namítl, že žalovaný nepřihlédl k osobním poměrům žalobce, jeho zdravotnímu stavu ani k jeho čtyřletému soužití s družkou L. T. T., se kterou žijí ve společné

domácnosti a hodlají uzavřít sňatek, jakmile se družce podaří obstat potvzení vietnamských úřadů o tom, že je jeho družka svobodná. Své družce pomáhá, doprovází ji k lékařům a tlumočí jí, protože neumí dobře česky. Má za to, že jeho poměry odůvodňují udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

3. Žalobce dále doplnil, že od vykonání trestu uplynuly 4 roky a žalobce se nedopustil žádného trestného činu či přestupku a je připraven požádat o zaházení odsouzení.
4. Mimo výše uvedeného žalobce dodal, že ve Vietnamu nemá žádné příbuzné a nic tam nevlastní. Obtížně by vzhledem ke svému věku sháněl zaměstnání a veškerou zdravotní péči by musel hradit sám. Domnívá se proto, že mu v případě návratu do vlasti hrozí existenční problémy.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neproazuje nezákonnost napadeného usnesení. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce byl již v minulosti účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž současná žádost je již třetí v pořadí. O první žádosti bylo rozhodnuto dne 24. 10. 2016, tak že se mezinárodní ochrana neuděluje v žádné z jejích forem a rozhodnutí o druhé žádosti žalobce nabylo právní moci dne 13. 4. 2018. Vzhledem ke skutečnosti, že se aktuálně jedná již o třetí opakovanou žádost o mezinárodní ochranu žalobce ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, správní orgán postupoval v daném případě tak, že řízení o další opakované žádosti jmenovaného dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil.
6. Žalovaný dále uvedl, že posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, srovnal aktuální důvody s dříve uvedenými v rámci předchozích žádostí a dospěl k závěru, že žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti žádné nové skutečnosti. S ohledem na to žalovaný považuje námitky žalobce za irelevantní, jelikož dle jeho názoru byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem o azylu i správním řádem.
7. K námitce nedostatečného posouzení osobních poměrů žalobce a možnosti udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14b zákona o azylu správní orgán uvádí, že posoudil všechny okolnosti, které žalobce předložil. Jelikož se v případě žalobce jednalo o již v pořadí třetí opakovanou žádost a žalobce při podání neuvedl žádné nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž podkladě by bylo třeba provést úkony, jež by směřovaly k vydání meritorního rozhodnutí, žalovaný řízení zastavil.
8. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by při svém postupu porušil některé ustanovení zákona o azylu, správního řádu či Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod či Listinu základních práv a svobod a nedomnívá se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené usnesení nezákonné, nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

9. Dne 24. 3. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalovaný mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem žalobci neudělil.
10. Žalobce znovu požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 3. 2018, avšak jeho žádost byla žalovaným posouzena jako nepřípustná a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

11. Žalobce podal dne 29. 5. 2018 třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dovedl, že se jedná o další opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, přičemž žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti nad rámec doposud uváděných (zájem podnikat v České republice, soužití s přítelkyní) ani nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností, na základě nichž by bylo možné se domnívat, že by byl vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy. Takové okolnosti neshledal ani žalovaný, a proto řízení o třetí žádosti žalobce podle § 11a odst. 3 zákona o azylu, zastavil.
12. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
13. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní“.
14. Podle § 11a odst. 3 věty první zákona o azylu „[p]odal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.“.
15. Soud v předmětné věci konstatuje, že v případě další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je rozhodné, zda žalobce v žádosti poukáže na podstatnou změnu okolností jeho případu, která by odůvodňovala věcné posouzení případu. Žalobce v podané žalobě netvrdil, že se v předmětné věci nejedná o další opakovanou žádost, či že na takovou podstatnou změnu okolností žalovaného upozornil, a ani soud ze správního spisu takovou skutečnost nezjistil. Soud na základě uvedených skutečností konstatuje, že žalovaný zcela správně dovedl, že třetí žádost žalobce je další opakovanou žádostí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť byla podána po právní moci rozhodnutí o druhé žádosti žalobce, přičemž toto řízení o žádosti nebylo zastaveno podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) zákona o azylu. Žalovaný současně dospěl k závěru, že v případě žalobce nenastala od ukončení předchozího řízení žádná podstatná změna okolností, na základě které by bylo možné se domnívat, že by žalobce mohl být v případě návratu do vlasti vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy. Žalovaný tedy postupoval zcela lege artis, pokud podle § 11a odst. 3 zákona o azylu řízení o další opakované žádosti žalobce zastavil a opětovně se věcně nezabýval důvody žádosti.
16. V této souvislosti soud dodává, že námitky žalobce směřují výlučně k nezohlednění skutkových okolností případu žalobce, avšak s přihlédnutím ke skutečnosti, že soud shledal procesní rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení (které vylučuje věcné posuzování důvodů žádosti) za zcela správné, nejsou námitky žalobce důvodné.
17. Soud na základě uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem pod bodem I. zamítl.

18. Soud současně výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. srpna 2018

Olga Stránská v. r.

soudkyně